

دانش بومی در توسعه روستایی و کشاورزی پایدار

سعید عبادی شکرالهی^۱، فرناز حسین پور^۲

^۱ دانشجوی کاردانی مکانیزاسیون ماشین های کشاورزی مرکز آموزش عالی امام خمینی کرج، ^۲ دانشجوی کاردانی

مکانیزاسیون ماشین های کشاورزی مرکز آموزش عالی امام خمینی کرج

azaran37@gmail.com

امروزه نیاز به دانشی که کل نگر و جامع باشد احساس می شود. دانش بومی بر خلاف دانش رسمی که جزء نگر و تخصص گراست، با شناخت روابط بین اجزای طبیعت به صورت همه جانبه نیروهای طبیعی کره زمین را بهتر به ما می شناساند و راه را برای تعامل با طبیعت هموار میسازد. باورهای نادرست حاکم بر جامعه به ویژه در میان دانشگاهیان و تحصیل کردگان، دانش بومی را جز روش های ناکارآمد می پندارند. این باور ها بزرگترین مانع فکری در مسیر بهره گیری از این گنجینه ی فرهنگی ارزشمند در فرآیند توسعه است. دانش بومی به عنوان دانشی که حاصل تجربیات چند هزار ساله، در روند زمان با عمل عجین شده است و در توسعه روستایی بسیار مهم است. علم کشاورزی هم اکنون باید دوباره به موقعیت اصلی خود، یعنی کشاورزی سنتی روی آورد تا با توجه به نظام های آن بتوانیم به توسعه پایدار دست یابیم. دانش بومی و رسمی میتوانند در زمینه توسعه روستایی و کشاورزی به منظور رفع نیاز های توسعه ای هر کدام مکمل خوبی برای یکدیگر باشند.

کلید واژه ها: دانش بومی، توسعه پایدار، کشاورزی سنتی، توسعه روستایی